

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ উপাৰ্জন জমা হয়, তোমালোক লোকচানৰ পৰা লাভলৈ আহি যোৱা, বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা"

প্ৰশ্ন: সৎ সংগই উদ্ধাৰ কৰে, কুসংগই ডুবাই দিয়ে – ইয়াৰ অৰ্থ কি?

উত্তৰ: যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সত্যৰ সংগ অৰ্থাৎ পিতাৰ সংগ পোৱা তেতিয়া তোমালোকৰ উৰ্দ্ধমুখী কলা হৈ যায়। ৰাৱণৰ সংগ হৈছে কুসংগ, ৰাৱণৰ সংগত তোমালোক অধোগামী হোৱা অৰ্থাৎ ৰাৱণে তোমালোকক ডুবাই দিয়ে, পিতাই পাৰলৈ লৈ যায়। পিতাইও চমৎকাৰ কৰে যে চেকেণ্ডত এনেকুৱা সংগ দিয়ে যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সংগতি হৈ যায়, সেইকাৰণে তেওঁক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল স্মৰণত বহি আছিল ইয়াক স্মৃতিৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – ‘যোগ’ শব্দটি ব্যৱহাৰ নকৰিব। পিতাক স্মৰণ কৰা, তেওঁ হৈছে আত্মাসকলৰ পিতা, পৰমপিতা, পতিত-পাৱন। সেই পতিত-পাৱনজনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ কোৱা হয় যে তোমাৰ মৃত্যু হ’ল মানে জগতখন তোমাৰ বাবে মৰি গ’ল.... দেহ সহিত দেহৰ যি সম্বন্ধ আদি দেখিবলৈ পোৱা যায়, সেয়া স্মৰণ নকৰিব। এজন পিতাকহে স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ দন্ধ হৈ যাব। তোমালোক জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ আত্মা নোহোৱা জানো। এইখন হৈছেই পাপ আত্মাৰ জগত। সত্যযুগ হৈছে পুণ্য আত্মাৰ জগত। এতিয়া সকলো পাপ খণ্ডন হৈ পুণ্য কেনেকৈ জমা হ’ব? পিতাৰ স্মৃতিৰেই জমা হ’ব। আত্মাত মন-বুদ্ধি নাই জানো। গতিকে আত্মাই বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – তোমালোকৰ যি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আছে, সেই সকলোকে পাহৰি যোৱা। সেই সকলোৱে ইজনে সিজনক সুখ দিয়ে। এটা পাপ হৈছে কাম কটাৰী চলোৱা, আনটো পাপ আকৌ কি কৰে? যিজন পিতা সকলোৱে সংগতি দাতা, সন্তানসকলক বেহদৰ (অসীমৰ) সুখ দিয়ে অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। এইখন হৈছে পাঠশালা, তোমালোক আহিছা এয়া পঢ়িবলৈ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। অন্য কোনেও এনেকৈ ক’ব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ’ব লাগে। আমিযে বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। পুৰা 5 হাজাৰ বছৰ হ’ল। দেৱী-দেৱতাসকল বিশ্বৰ মালিক নহয় জানো। কিমান উচ্চ পদ। নিশ্চয় এনেকুৱা পিতায়ে কৰি তুলিব। পিতাকে পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়, তেওঁৰ আচল নাম হৈছে ‘শিৱ’। আকৌ বহুত নাম ৰাখি দিছে। যেনেকৈ বোম্বাইত (মুম্বাইত) ববুলনাথৰ মন্দিৰ আছে অৰ্থাৎ কাঁইটৰ জংঘলক ফুলৰ বাগিচা কৰি তোলাঁতা। নহ’লেতো তেওঁৰ আচল নাম এটাই সেয়া হৈছে শিৱ, এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলেও তেওঁৰ নাম ‘শিৱ’ই হয়। তোমালোকে এই ব্ৰহ্মাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। এওঁতো দেহধাৰী হয়। তোমালোকে বিদেহীক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক আত্মাসকল পতিত হৈ গৈছা, এতিয়া পবিত্ৰ হ’ব লাগে। এনেকৈ কয়ো - মহান আত্মা, পাপ আত্মা। মহান পৰমাত্মা বুলি নকয়। নিজকে পৰমাত্মা বা ঈশ্বৰ বুলিও কোনেও ক’ব নোৱাৰে। কয়ো - মহাত্মা, পবিত্ৰ আত্মা। সন্ন্যাসীয়ে সন্ন্যাস কৰে, সেইবাবে পবিত্ৰ আত্মা। পিতাই বুজাইছে যে তেওঁলোকেও পূৰ্ণজন্ম লয়। দেহধাৰীয়ে পূৰ্ণজন্ম নিশ্চয় ল’বলগীয়া হয়। বিকাৰ পৰা জন্ম লৈ পুনৰ যেতিয়া বয়স্ক হৈ যায় তেতিয়া সন্ন্যাস লয়। দেৱতাসকলেতো এনেকুৱা নকৰে। তেওঁলোক হৈছে চিৰ পবিত্ৰ। পিতাই এতিয়া তোমালোকক আসুৰিকৰ পৰা দৈৱী কৰি তোলে, দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰিলে দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ’ব। দৈৱী সম্প্ৰদায় থাকে সত্যযুগত, আসুৰী সম্প্ৰদায় থাকে কলিযুগত। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। এতিয়া তোমালোকে পিতাক পাইছা, পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোকে পুনৰ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ নিশ্চয় হ’ব লাগিব। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হ’বলৈ। যিসকল দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ তেওঁলোকৰ অথাহ সুখ থাকে। এইখন সৃষ্টিক হিংসক বুলি কোৱা হয়, দেৱতাসকল হৈছে অহিংসক।

পিতাই কয় – মিঠা-মিঠা আত্মিক সন্তানসকল, পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ যি গুৰু লোক আছে, তেওঁলোকে সকলো দেহধাৰী। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলে পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। সুখ তেতিয়া পাবা যেতিয়া তোমালোক পুণ্য আত্মা হ’বগৈ। 84 জন্মৰ পিছতহে তোমালোক পাপ আত্মা হৈ যোৱা। এতিয়া তোমালোকে পুণ্য জমা কৰা। যোগবলৰ দ্বাৰা পাপ শেষ কৰা। এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাই তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। তোমালোক সঁচাকৈয়ে বিশ্বৰ মালিক আছিল। সেয়া আকৌ ক’লৈ গ’ল, সেয়াও পিতাইহে শুনায়। তোমালোকে 84 জন্ম ল’লা, সূৰ্যবংশী- চন্দ্ৰবংশী হ’লা। কোৱাও হয় - ভক্তিৰ ফল ভগৱানে দিয়ে। ভগৱান বুলি কোনো দেহধাৰীক কোৱা নহয়। তেওঁ হৈছেই নিৰাকাৰ শিৱ।

তেওঁৰে শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা হয় তেন্তে নিশ্চয় আহে নহয় জানো। কিন্তু কয় - মই তোমালোকৰ দৰে জন্ম নলওঁ, মই শৰীৰৰ লোণ ল'বলগীয়া হয়। মোৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। যদি থাকিলহেঁতেন তাৰ নামো থাকিলহেঁতেন। ব্ৰহ্মা নামটো এওঁৰ নিজৰ। এওঁ সন্ধ্যাস কৰিলে তেতিয়া ব্ৰহ্মা নাম বথা হ'ল। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। নহ'লে ব্ৰহ্মা ক'ৰ পৰা আহিল। ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱৰ সন্তান। শিৱবাবাই নিজৰ সন্তান ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক জ্ঞান দিয়ে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰো তেওঁৰে সন্তান। নিৰাকাৰ পিতাৰ সকলো সন্তান নিৰাকাৰ। আত্মাসকল ইয়ালৈ আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। পিতাই কয় - মই আহোঁৱেই পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ। মই এই শৰীৰ লোণত লওঁ। শিৱ ভগৱানুবাচ নহয় জানো। কৃষ্ণকতো ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। ভগৱানতো এজনেই। কৃষ্ণৰ মহিমাই ভিন্ন। প্ৰথম নম্বৰৰ দেৱতা হৈছে ৰাধা-কৃষ্ণ, যি সময়স্বৰৰ পাছত পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে। ৰাধা-কৃষ্ণৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। তেওঁলোক আকৌ ক'লে গুছি যায়? ৰাধা-কৃষ্ণই সময়স্বৰৰ পিছত পুনৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। দুয়ো বেলেগ-বেলেগ মহাৰজাৰ সন্তান হয়। তাত অপবিত্ৰতাৰ নাম নাই কিয়নো 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণেই নাই। হৈছেই ৰাম ৰাজ্য। এতিয়া পিতাই আত্মাসকলক কয় যে মোক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। তোমালোক সতোপ্ৰধান আছিল, এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ পৰিলা, লোকচান হৈ গ'ল গতিকে পুনৰ জমা কৰিব লাগে। ভগৱানক বেপাৰী বুলিও কোৱা হয়। কোনোবা বিৰলাইহে তেওঁৰ লগত বেপাৰ কৰিব। তেওঁক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়, চমৎকাৰ কৰে, যিয়ে গোটেই সৃষ্টিৰ সংগতি কৰে। সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়ে। যাদুৰ খেল নহয় জানো। মনুষ্যই, মনুষ্যক দিব নোৱাৰে। তোমালোকে 63 জন্ম ভক্তি কৰি আহিছা, এই ভক্তিৰ দ্বাৰা কোনোবাই সংগতি পাইছেনে? কোনোবা আছেনে যিয়ে সংগতি দিব? থাকিবই নোৱাৰে। এজনো উভতি যাব নোৱাৰে। বেহদৰ পিতাহে আহি সকলোকে উভতাই লৈ যায়। কলিযুগত অনেক ৰজা আছে। তাত তোমালোক অতি কমসংখ্যকে ৰাজ্য কৰা। বাকী সকলো আত্মা মুক্তিলৈ গুছি যায়। তোমালোক মুক্তিধাম হৈ জীৱনমুক্তিলৈ যোৱা। এই চক্ৰ ঘূৰিয়ে থাকে। এতিয়া তোমালোক আত্মাসকলৰ এই সৃষ্টি চক্ৰ, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ দৰ্শন হৈছে। তোমালোকেই এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাগৈ। দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী স্থাপনা হৈ গ'লে তাৰ পিছত তোমালোকক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন নাথাকিব। ভক্তসকলক ভগৱানে ফল দিলে আধাকল্প সুখৰ, আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখৰ আৰম্ভণি হয়। লাহে-লাহে চিৰি নামে। তোমালোক সত্যযুগত থাকিলেও দিন বাগৰাৰ লগে-লগে চিৰি নামিবলগীয়া হয়। তোমালোক 16 কলা সম্পূৰ্ণ হৈ যোৱা, পিছত চিৰি নামিয়েই থাকা। চেকেওৰ পাছত চেকেও টিক্-টিক্ সময় বাগৰি গৈ থাকে। নামিয়েই গৈ থাকে। সময় বাগৰি-বাগৰি এই ঠাইত আহি উপনীত হৈছাহি। তাতো এনেকৈয়ে সময় বাগৰি গৈ থাকিব। আমি একদম তৎক্ষণাত্ চিৰি বগাওঁ। পিছত ওকনিৰ সদৃশ (ধীৰ গতিৰে) চিৰি নামো।

পিতাই কয় মই হৈছো সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা। মনুষ্যই, মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁলোক বিকাৰৰ পৰা জন্ম হয়, পতিত হয়। বাস্তৱত কৃষ্ণকহে প্ৰকৃত মহাত্মা বুলি ক'ব পাৰি। এই মহাত্মা লোকসকলেতো তথাপিও বিকাৰৰ পৰা জন্ম লৈ পিছত সন্ধ্যাস লয়। তেওঁলোকতো হৈছে দেৱতা। দেৱতাসকলতো সৰ্বদা পবিত্ৰ। তেওঁলোকৰ কোনো বিকাৰ নাথাকে। তাকেই কোৱা হয় নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, ইয়াক কোৱা হয় বিকাৰী সৃষ্টি। ন' পিয়ুৰিটি (কোনো পবিত্ৰতা নাই)। চলন কিমান বেয়া। দেৱতাসকলৰ চলনতো বহুত ভাল হয়। সকলোৱে তেওঁলোকক নমন কৰে। তেওঁলোকৰ কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) ভাল সেইবাবেতো অপবিত্ৰ মনুষ্যই সেই পবিত্ৰ দেৱতাসকলৰ আগত মূৰ দোৱায়। এতিয়াতো কাজিয়া-পেচাল কি-কি যে লাগি থাকে। বহুত হলস্থূল। এতিয়াতো থাকিবলৈও ঠাই নাই। বিচাৰে যাতে মনুষ্য কম হয়। কিন্তু এয়াতো পিতাৰহে কাম। সত্যযুগত বহুত কম মনুষ্য থাকে। ইমানবোৰ শৰীৰ জ্বলি যায়, বাকী সকলো আত্মা নিজৰ চুইট হোমলৈ (মিঠা ঘৰলৈ) গুছি যায়। শাস্তিতো ক্ৰমানুসৰি নিশ্চয় ভোগে। যিয়ে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰি বিজয় মালাৰ দানা (মণি) হয়, তেওঁলোক শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা পৰে। মালা এজনৰেতো নহয়। যিয়ে তেওঁলোকক এনেকুৱা কৰি তুলিলে, তেওঁ হৈছে ফুল। আকৌ হৈছে মেৰু, প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। গতিকে যোৰাৰ মালা হয়। চিংগল (একক) মালা নহয়। সন্ধ্যাসীসকলৰ মালা নাথাকে। তেওঁলোক হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। তেওঁলোকে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ লোকসকলক জ্ঞান দিব নোৱাৰে। পবিত্ৰ হ'বৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ হৈছে হদৰ সন্ধ্যাস, তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী। এয়া হৈছে ৰাজযোগ, ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে পিতাই তোমালোকক এই ৰাজযোগ শিকায়। পিতা প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহে। আধাকল্প তোমালোকে সুখত ৰাজত্ব কৰা, আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত লাহে-লাহে তোমালোক দুখী হৈ যোৱা। ইয়াক কোৱা হয় সুখ-দুখৰ খেল। তোমালোক পাণ্ডৱসকলক বিজয়ী মুকুট পিন্ধায়। এতিয়া তোমালোক হৈছা পাণ্ডা। ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে যাত্ৰা কৰোৱা। সেই যাত্ৰাতো মনুষ্যই জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছে। এতিয়া তোমালোকৰ যাত্ৰা হৈছে ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে। পিতা আহি সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। তোমালোক জীৱনমুক্তিলৈ আৰু বাকী সকলো মুক্তিলৈ গুছি যাব। হাহাকাৰৰ পাছত আকৌ জয়-জয়কাৰ হৈ যায়। এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত। বিপদতো বহুত আহিবলগীয়া আছে, তেতিয়া সেই সময়ত তোমালোক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব

নোৱাৰিবা কিয়নো হুলস্থূল বহুত হৈ যাব সেয়েহে পিতাই কয় - এতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰা বঢ়াই গৈ থাকা তেতিয়া পাপ ভস্ম হৈ যাব আৰু তাৰ পিছত জন্মও কৰা। সতোপ্ৰধানতো হোৱা। পিতাই কয় - মই প্ৰত্যেক কল্পৰ পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছোঁ। এয়াতো বহুত সৰু ব্ৰাহ্মণসকলৰ যুগ। ব্ৰাহ্মণৰ চিহ্ন হৈছে টিকনি। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা, ঋত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ - এই চক্ৰ ঘূৰিয়ে থাকে। ব্ৰাহ্মণৰ বহুত সৰু কুল, এই সৰু যুগত পিতা আহি তোমালোকক পঢ়ায়। তোমালোক সন্তানো হোৱা, ষ্টুডেণ্টো (বিদ্যার্থীও) হোৱা আৰু অনুগামীও হোৱা। এজনৰে হোৱা। এনেকুৱা কোনো মনুষ্যই নাই যি পিতাও হয়, শিক্ষা দিওঁতা শিক্ষকো হয়, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিওঁতা হয়, আকৌ লগত লৈও যাব। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য থাকিব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। সত্যযুগত প্ৰথমে-প্ৰথমে বহুত সৰু বৃক্ষ হয়, বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুছি যায়। পিতাক সকলোৰে সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। পিতাক আহ্বান কৰে - হে পতিত-পাৱন বাবা আহ। আনফালে আকৌ কয় - পৰমাত্মা কুকুৰ-মেকুৰী, পাখৰ-শিলগুটি সকলোতে আছে। বেহদৰ পিতাৰ অপকাৰ কৰে। পিতা যিয়ে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁৰ ডিফেন্স (বদনাম) কৰে। ইয়াকে কোৱা হয় ৰাৱণৰ সংগ দোষ। সত্যৰ সংগই উদ্ধাৰ কৰে, কুসংগই ডুবাই দিয়ে। ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হোৱাৰ লগে-লগে তোমালোক অধোগামী হ'বলৈ আৰম্ভ কৰা। পিতা আহি তোমালোকক উৰ্দ্ধমুখী কলালৈ লৈ যায়। পিতা আহি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলে সেই কাৰণে সকলোৰে কল্যাণ হৈ যায়। এতিয়াতো সকলো ইয়াতে আছে, বাকী যিসকল আছে তেওঁলোক আহি থাকে। যেতিয়ালৈকে নিৰাকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা সকলো আত্মা আহি নাযায় তেতিয়ালৈকে তোমালোক পৰীক্ষাতো ক্ৰমান্বয়ে উত্তীৰ্ণ হৈ গৈ থাকিব। ইয়াক কোৱা হয় আত্মিক কলেজ (মহাবিদ্যালয়)। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহে, ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে দেহ ত্যাগ কৰি অপবিত্ৰ ৰজা হ'লা আৰু পবিত্ৰ দেৱতাসকলৰ আগত মূৰ দোৱাবলৈ আৰম্ভ কৰিলা। আত্মাহে পতিত অথবা পাৱন হয়। আত্মা পতিত হ'লে শৰীৰৰো পতিত পোৱা যায়। সঁচা সোণত খাদ পৰিলে তেতিয়া খাদৰ অলংকাৰ হৈ যায়। এতিয়া আত্মাৰ পৰা খাদ আঁতৰিব কেনেকৈ? যোগ অগ্নি লাগে, তাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। আত্মাত ৰূপ, তাম, লোহা মিহলি হৈ গ'ল। এয়া হৈছেখাদ। আত্মা হৈছে সঁচা সোণ। এতিয়া ভেজাল হৈ গ'ল। সেই খাদ আঁতৰিব কেনেকৈ? এয়া হৈছে যোগ অগ্নি, জ্ঞান চিতাত বহি আছা। আগতে আছিল কাম চিতাত। পিতাই জ্ঞান চিতাত বহুৱাইছে। জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও জ্ঞান চিতাত বহুৱাব নোৱাৰে। মনুষ্যই ভক্তি মার্গত কিমান পূজা কৰে কিন্তু কাকোৱে নাজানে। এতিয়া তোমালোকে সকলোকে জানি গ'লা। তোমালোক সকলোৱে যেতিয়া দেৱতা হোৱাগৈ তেতিয়া পূজাৰ কথাই শেষ হৈ যায়। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় তেতিয়া ভক্তি আৰম্ভ হয়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) শাস্তিৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ কাৰণে বিজয় মালাৰ দানা হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, আত্মিক পাণ্ডা হৈ সকলোকে শান্তিধাম ঘৰলৈ যাত্ৰা কৰাব লাগে।

(2) স্মৃতিৰ যাত্ৰা বঢ়াই-বঢ়াই সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব লাগে। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা আত্মাক সঁচা সোণ কৰি তুলিব লাগে, সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো কৰ্মতে পিতাৰ সৈতে ভিন্ন-ভিন্ন সম্বন্ধৰে স্মৃতি স্বৰূপ হওঁতা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান হোৱা
গোটেই দিনৰ প্ৰতিটো কৰ্মত কেতিয়াবা ভগৱানৰ সখা বা সখীৰ ৰূপক, কেতিয়াবা জীৱন সংগীৰ ৰূপক, কেতিয়াবা মূৰব্বী সন্তানৰ ৰূপক, যেতিয়া আন্তৰিক ভাৱে দুখী হোৱা তেতিয়া সৰ্বশক্তিমান স্বৰূপত মাষ্টাৰ সৰ্বশক্তিমানৰ স্মৃতি স্বৰূপক জাগ্ৰত কৰিলে অন্তৰ সুখী হৈ যাব আৰু পিতাৰ সান্নিধ্যৰ স্বতঃ অনুভৱ কৰিবা তেতিয়া এই ব্ৰাহ্মণ জীৱন সদায় অমূল্য, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান অনুভৱ হৈ থাকিব।

স্লোগান: ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হোৱা অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণতাৰ লক্ষ্যত গৈ উপনীত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!